

JONGE HELDEN

HET VOLK · DE TREIN DER TRAAGHEID ■
JOZEF VAN DEN BERG · O, OCEAAN ■ STU-
DIO PEER · RAAM ZONDER UITZICHT ■ DE
BLAUWE ZEBRA · EEN 1/2 TUINHUIS ■ OUD
HUIS STEKELBEES · MARIA VIERS LOKAAL
■ STAP/DE NIEUWE MUZIEKGROEP · TUS-
SENBEIDE ■ TENEETER · YVONNE HET
GEVOLG · HET MUSEUM ■ OUD HUIS STE-
KELBEES · PARADE ■ MEVROUW SMIT ·
MOEDER IN DE WOLKEN ■ LES ATELIERS
DE LA COLLINE · SOAP ■ THÉÂTRE DE LA
GUIMBARDE · LA NUIT DU ROI ■

88-89

deSingel

JONGE HELDEN

**KINDERNAMIDDAGEN
TIENERAVONDEN
SCHOOLVOORSTELLINGEN**

Onze nieuwe serie kindertheater hebben we voor dit seizoen Jonge Helden gedoopt. Er is dan ook een en ander veranderd in vergelijking met de vroegere Kindernamiddagen.

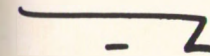
Deze serie bevat een aantal voorstellingen voor tieners. Die zitten niet altijd graag op zondagnamiddag met vader en moeder tussen de krakende pampers. Speciaal voor hen organiseren we een spannend pakket avondvoorstellingen: Het Volk met De Trein Der Traagheid, Stap en De Nieuwe Muziekgroep met Tusenbeide en Teneeter met Yvonne.

Natuurlijk blijven de voorstellingen voor kinderen op zondagnamiddag behouden. Hier vind je enkele vertrouwde namen zoals De Blauwe Zebra met muziektheater, Het Gevolg met nieuwe avonturen van Edje Kamerman of Studio Peer met prachtig visueel theater.

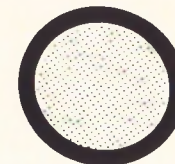
We hebben de schoolvoorstellingen nu ook in deze serie opgenomen: vaak gaat het immers om dezelfde groepen of stukken, vermits we dezelfde artistieke selectiekriteria hanteren voor schoolvoorstellingen als voor andere. In het tweede deel van de brochure vindt u hierover wat meer uitleg.

En dan is er natuurlijk ook nog Jozef van den Berg met zijn nieuwe versie van de familievoorstelling naar de Pleisterplaats: O Oceaan.

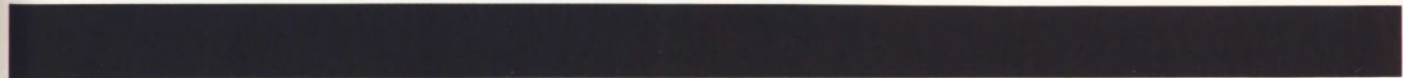
Alvast tot kijk in deSingel.

Frie Leysen
directeur

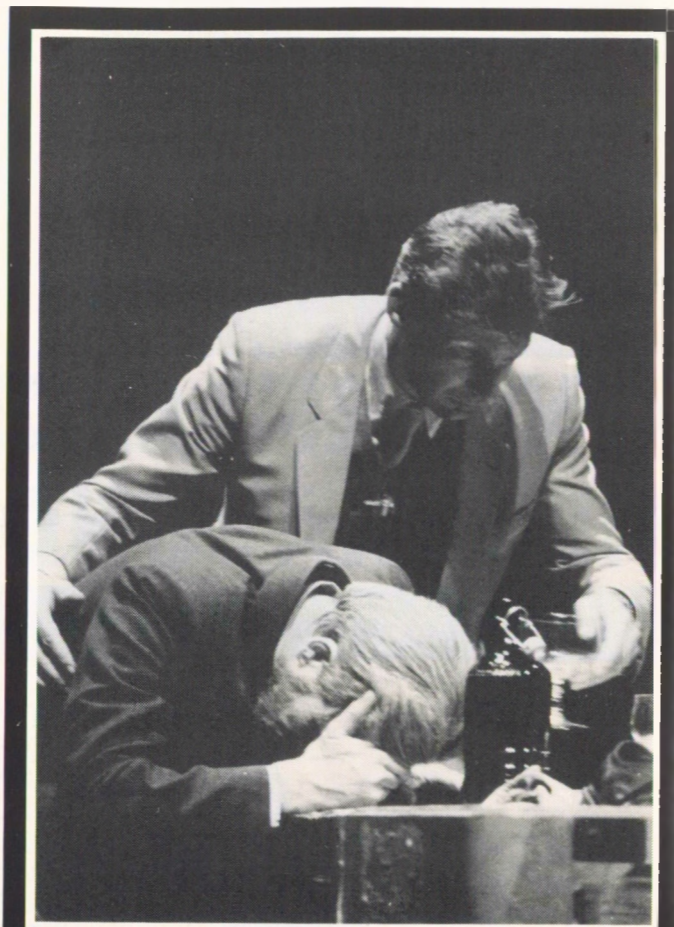

KINDERNAMIDDAGEN TIENERAVONDEN

HET VOLK
JOZEF VAN DEN BERG
STUDIO PEER
DE BLAUWE ZEBRA
OUD HUIS STEKELBEEES
STAP/DE NIEUWE MUZIEKGROEP
TENEETER
HET GEVOLG
OUD HUIS STEKELBEEES
MEVROUW SMIT
LES ATELIERS DE LA COLLINE

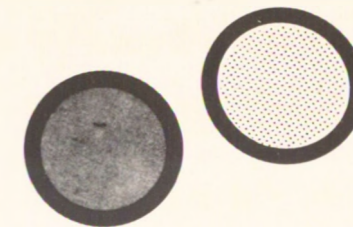
HET VOLK DE TREIN DER TRAAGHEID

De Stichting Toneelgroep Het Volk is een klein professioneel Haarlems theatergezelschap, dat veelal zelf produkties uitbrengt. In het seizoen 83-84 bracht Het Volk een bewerking van Willem Elschots 'Dwaallicht' uit; een succesvolle voorstelling die ruim tweehonderd opvoeringen beleefde in Nederland en Vlaanderen. Behalve in de Nederlandse en Vlaamse theaters speelt Toneelgroep Het Volk ook regelmatig ten behoeve van leerlingen van het voortgezet onderwijs. Gedurende de eerste helft van het seizoen 86-87 speelden de acteurs van Het Volk mee in de voorstelling 'Hamlet' van het Amsterdamse Publiekstheater.

Naast de vaste spelers van Het Volk werd als derde acteur aangetrokken de Antwerpse schrijver/akteur Gerd de Ley, in Vlaanderen vooral bekend door zijn Paljas-theaterprodukties en aforisme-werken. Voor de tekstbewerking van 'de trein...' werd, na toestemming van de erven Daisne, een beroep gedaan op de Amsterdamse schrijver/dramaturg Koos Dubbelman, die ook tekende voor de bewerking van Elsschots Dwaallicht.

Het centrale gegeven in "De trein der traagheid" is de overgangswereld tussen leven en dood: vanwege enerzijds 'de wet der traagheid' heeft het leven de neiging in het 'rijk des doods' nog even door te gaan, en anderzijds de wet van het psychisch automatisme, heeft de psyche de neiging zich aan een situatie die nog komen moet aan te passen. Aldus ontstaat er tussen leven en dood een 'schemerwereld'. In dit domein speelt zich "De trein der traagheid" af. Hier dringt zich een parallel op met de toneelsituatie, die immers ook gekenmerkt kan worden als een wereld

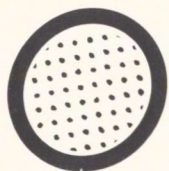
tussen twee werelden in. De beide omgevende entiteiten zijn enerzijds de realiteit, en anderzijds de wereld van de pure fantasie. Om het magisch-realistische karakter voelbaar te maken zal binnen de voorstelling het audiovisuele aspekt een niet onaanzienlijke rol toebedeeld krijgen.

maandag 10 oktober 88 19 uur

vanaf 14 jaar

spelers Bert Bunschoten, Wigbolt Kruijver, Gerd de Ley
regie Joep Kruijver
dekorontwerp fotografie Albert Diederik
geluid Hans van Leuven
belichting Gerard Prudon
geluidsregistratie mixage Jann Ranft,
Michael Helmerhorst
lichtontwerp Perspekt Studio's
dekorbouw Ed van Liemt/Perspekt Studio's
tekstbewerking Koos Dubbelman
produktie Stichting Toneelgroep Het Volk
produktieleiding Cilia van Dijk

JOZEF VAN DEN BERG O, OCEAAN

Jozef van den Berg brengt in onze serie Jonge Helden een lichtjes bewerkte versie van de familievoorstelling van De Pleisterplaats, zijn laatste creatie, waarmee hij vorig seizoen één keer in deSingel te zien was. Deze vernieuwde versie heet O Oceaan.

De familievoorstellingen van Jozef van den Berg ontwikkelen zich steeds vanuit zijn voorstellingen voor volwassenen. Zo ontwikkelde Het Geluk van Morgen, zijn voorlaatste familievoorstelling, zich uit De Geliefden. Biezonder is ook, dat elk nieuw stuk gedeeltelijk verwijst naar het vorige. De Geliefden ging over de liefde. Of moest erover gaan. Een schrijver, vergezeld van zijn poppenfamilie, lijdt schipbreuk en belooft zijn toevallig publiek een verhaal over liefde te vertellen. Wanneer hij eindelijk wil beginnen, is de voorstelling gedaan. Alleen de titel heeft hij gevonden. In de Pleisterplaats wordt De Geliefden tenslotte op de scène gezet. De man is nog steeds op tocht met zijn familie – zijn poppenpersonages zijn afsplitsingen van hemzelf, stemmen in hemzelf.

Tegen zijn wil in moet hij zijn pas gevonden pleisterplaats bij de zee delen met een andere zwerver: een vrouw, het eerste wezen van vlees en bloed waarmee de man moet leren delen en leven. Bovendien is zij een erg eterische figuur: ze heeft geen verleden en zij praat niet, ze drukt zich uit in haar dans en muziek. De poppen verdwijnen daarbij op de achtergrond, wat door de theaterkritici gezien wordt als symbool voor de kentering in van den Bergs werk: de poppenspeler is nu voorgoed acteur geworden.

'Zoeken' zegt van den Bergh 'is voor mij een erg belangrijk thema. De hele wereld, ieder individu is altijd zoekend. Dat kan erg simpel zijn, maar het is tegelij-

kertijd erg complex, omdat er zoveel verschillende belangen en angsten zijn die de mens tegenhouden. In het beeld van de zwerver die op reis is, probeer ik dat zoeken weer te geven'.

Marie-Claire Stambac is van den Bergs tegenspeelster. Ze was vanaf het begin nauw bij de productie betrokken. 'Met een tweede acteur werken is wel wat anders dan alleen een voorstelling op poten zetten', vindt van den Berg. 'Bij vorige producties repteerde ik nauwelijks voordat ik voor een try-outpubliek stond, nu moeten er toch onderlinge afspraken gemaakt worden om het spel van beiden op elkaar af te stemmen. Dan zijn we weer bij het thema beland van met iemand te leren samenwerken en samenleven, weet je wel.'

woensdag 12 oktober 88 15 uur
(reservatie verplicht)

buiten abonnement
dinsdag 11 oktober 88 19 uur
vanaf 6 jaar

STUDIO PEER RAAM ZONDER UITZICHT

Studio Peer is opgericht in 1983 en speelt theatervoorstellingen gebaseerd op eigen thema's of geïnspireerd op toneelstukken uit de wereldliteratuur.

Het werk van Studio Peer kenmerkt zich door een wezenlijke integratie van poppenspel en algemene theatertechnieken, waarbij de vormgeving steeds centraal staat. De sterk visuele voorstellingen worden overwegend gespeeld door één persoon, Fred Delfgaauw, die zowel acteur als poppenspeler is.

De werkwijze van Studio Peer is uniek in Nederland: natuurlijk zijn er voorstellingen gebaseerd op de 'klassieken', maar het is de combinatie van meerdere disciplines, door Fred Delfgaauw op geheel eigen wijze vormgegeven, die het geheel zo bijzonder maakt.

Een extra kwaliteit van de voorstellingen van Studio Peer is dat ze voor kinderen gespeeld kunnen worden, maar dat ook een publiek van louter volwassenen een avond lang geboeid toekijkt.

Iedereen wordt namelijk geïntrigreerd door het thema dat in elk werk van Studio Peer terug te vinden is: de spanning tussen fictie en werkelijkheid, de liefde-haat verhouding tussen wat je droomt en wat je doet – wie is waarachtiger de speler of de pop?

In het zoeken naar het antwoord op deze vraag toont Fred Delfgaauw zich een ware romantikus van de twintigste eeuw.

De pers is unaniem lovend over de voorstellingen van Studio Peer. Ook internationaal is er belangstelling voor de fraaie producties; o.a. Polen, België, Frankrijk, Italië, Japan en Engeland volgen de carrière van Fred Delfgaauw met grote belangstelling en waardering.

Voor "Weg Van Waan", een bewerking van Shakespeares "De Storm", werd Studio Peer bekroond met

de Nederlandse theateronderscheiding voor jeugdtheater, de Hans Snoek-prijs.

Deze voorstelling is een nieuwe stap in de ontwikkeling van de sterk visuele theaterstijl van Studio Peer.

Fred Delfgaauw, Koos Elferink, Ted Keijser e.a. namen Eindspel van Samuel Beckett en de stem van La Dame Callas als inspiratiebron voor de voorstelling "Raam Zonder Uitzicht".

"Raam Zonder Uitzicht" is een geschiedenis van twee mannen, die hun tijd proberen te doden met het bedenken van spelletjes, raadsels, ruzies en uitvluchten. Want vandaag is net als gisteren, en het is al net zo laat.

A: We doen alsof

B: Een toneelstuk

A: Een raam zonder uitzicht

B: Je ziet niks

A: Als je blind bent kun je niet zien

B: Wat ik zie is ook de moeite niet

A: De toekomst

B: Zie ik ook niet

A: Morgen is er weer een dag

B: Spelen we weer hetzelfde

A: Misschien is het anders

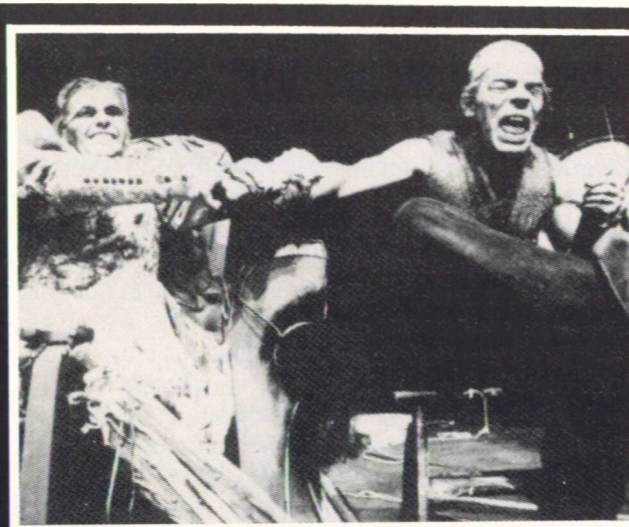
B: Misschien

A: Dat zeiden we gisteren ook

B: We doen maar alsof

"Dwaas, ongerijmd, onredelijk, belachelijk is de wereld, met altijd het einde onvermijdelijk in zicht.

Dat het allemaal een bedoeling zou hebben, daar maken we ons al niet meer druk om. We ondergaan de ruimte en de tijd als levenslange gevangenisstraf

en doen van alles om de tijd te doden. Ervaringen worden doorgegeven, het abc wordt aaneengeregen tot de laatste z...ucht.

Enkele persreacties op het werk van Studio Peer: "Fred Delfgaauw speelt fabelachtig mooi met zijn poppen. "Droom,, is daardoor een belevenis van de eerste orde."

"Peer is duidelijk op weg een van de belangrijkste poppenspelers van Nederland te worden, met een open, spontane en geheel eigen presentatie."

"Fred Delfgaauw is in zijn spel zowel teder als bizar, geestig en ernstig: hij schept een sfeer van intimiteit en spanning waar geen elektronisch vermaak het tegen kan opnemen, waar alles echt en hartveroverend aan is. Voor kinderen vanaf zeven jaar, maar ook als volwassene word je voor je komst beloond."

zondag 23 oktober 88 15 uur

vanaf 8 jaar

dekor Laura de Josselin de Jong
kostuums Dorien de Jonge
lichtontwerp en techniek Walter van Elteren
uitvoering dekor Jan van der Donk en Jaap van Rouendal
uitvoering kostuums Helena Bonte
muziekfragmenten Maria Callas/Verdi

DE BLAUWE ZEBRA EEN 1/2 TUINHUIS

deSingel was het eerste Vlaamse theater waar De Blauwe Zebra te gast was. Het werd bijna een traditie intussen: 'Het Loket' (ex-Lijn Negen), 'De Blauwe Zebra', 'De Stenen van Moutsouna'...

De Blauwe Zebra heeft zich ondertussen ontwikkeld tot één van Nederlands meest opgemerkte teatergroepen. Dit gezelschap uit Kampen maakt voorstellingen waarover nooit het laatste woord zal gezegd zijn. Het doorzetten van een eigenzinnige theatervisie door een hechte artistieke kerngroep resulteert in kwalitatief hoogstaande produkties met een associatieve opbouw. De stempel van huisregisseur Hans van den Boom is tegelijk herkenbaar en verrassend.

De Blauwe Zebra maakt muziektheater: instrumentale en vokale muziek worden op een bijzondere en unieke wijze geïntegreerd in de produkties.

'Een 1/2 tuinhuis': symbool voor alles wat ons beloofd is, van kinds af aan.

Een soort geluk, al die romantiek, beloftes. Maar er staat wel een 1/2 voor.

Het verhaaltje is hecht, eenvoudig, met sprookjesachtige elementen: acht mensen, en een heleboel poppen. Maar alles draait om Cathariena, het blinde meisje. Ze zegt het zo: ... 'maar als de zon schijnt, schijnt hij voor mij warmer. En als de wind raast, raast hij voor mij harder, en wanneer het regent ben ik altijd natter'...

En er is het jongetje Haks. Tussen hem en Cathariena is er de ontluikende liefde. Ze worstelen, lopen vast in hun liefdespogingen. Dan beleven ze hun eigen dingen: Haks ontmoet de betoverende Hermetia die hem de hare maakt. En Cathariena praat met de Bogenman, over wie ze al gedroomd had. Toch komer

Haks en Cathariena weer bij elkaar.

De innerlijke wereld van een blind meisje, vorm gegeven met theatrale middelen. Logisch en paradoxaal, de vorm die 'De Blauwe Zebra' zo eigen is. Evenals het gebruik van muziek: flirten met moderne dans, close-harmony, 'zingzeggen'. Acht stemmen, koorzang, een akoestische piano en een synthesizer.

zondag 30 oktober 88 15 uur
vanaf 9 jaar

Cathariena Willeke Hieminga
het jongetje Haks Jur van der Lecq
Louka Cees Debets
Tante Lonneke Maureen Versprille
Hermetia Olga Jolanda van Gemert
Witje Wim Selles
Frans Bogenman Wiebe Gotink
Treesje Petra Dictus

scenario en regie Hans van den Boom
muziek Wiebe Gotink/Wim Selles
techniek Gerco Kolthof
dekor Bert van der Sluijs
kostuums Rietje van 't Veen
zakelijke leiding Peter van Ardenne

oud huis stekelbees maria viers lokaal (werktitel)

Regisseur Hans van den Boom, artistiek leider van De Blauwe Zebra, inspireert zich voor deze productie op "The Ballad of a Sad Cafe" van Carson McCullers. Dit drama speelt zich af in het verpauperde zuiden van de Verenigde Staten. Miss Amelia is de weinig gracieuze, eenzame eigenares van een winkel.

Ooit is ze tien dagen gehuwd met de grootste bullebak van de stad. "De Ballade van een Triest Café" vertelt hoe zij de kleine, gebochelde neef Lymon met haar liefde overstelpt. En hoe haar weggelopen echtgenoot terugkomt en de vriendschap van de bultenaar overovert. Het is een typisch 'van den Booms' gegeven, waarbij de nuchtere verhaalstructuur zijn oorsprong vindt in de theaterversie die Edward Albee maakte van "The Ballad of a Sad Cafe" (1936). Edward Albee weeft subtiele patronen tussen de bewegingen van zijn personages. Ze vormen een leidraad voor het ontwikkelen van het basiskript, dat zich door de heel eigen manier van werken ontwikkelt tot een nieuwe associatieve verhaalstructuur.

Een sfeerbeeld:

De spijkerharde en mierzoete Maria Viers, veertig jaar, bedient via haar deur de mannen, in hun onontkoombaar samenzijn, van drank. Smoezelig, ranzig, en met morsige gedachten verwarmen ze hun ziel. Een warme zomer. Een alt zingt traag.

In de verte missen we het geluid van het werkvolk. "Zij hebben elkaar". Maar hebzuchtig en kordaat boezemt Maria Viers ontzag in. Zo gaat dat, sinds "dat waar nooit over gesproken wordt". Des te bevreesder is het, dat juist een "uit de lucht gevallen gebochelte" de deuren opent van het huis van Maria Viers... En door zijn toedoen opent Maria Viers haar deuren, en

Iedereen krijgt een stoel en zo ontstaat het "Maria viers lokaal"...

Het verhaal ontvouwt de opkomst en teloorgang ener dranklokaal, als ware het lokaal toeschouwer van zichzelf. Nu en toen wordt vervlochten. Het raadsel onttrafelt. Het drama vertelt zichzelf.

'Maria Viers Lokaal' is een muzikale theaterproductie waarin we de gebeurtenissen aan ons zien voorbij trekken. Een voorstelling met een groot episch karakter: de rolfiguren hun verhaal, de vertellers het verhaal, het decor en de muziek verder dan het verhaal.

'Maria Viers Lokaal' is bij uitstek "akteurstheater". De acteurs zijn aangezocht op basis van een sterk fysisch akteertalent, en op basis van hun ervaringen met een improvisatorisch werkproces. Ook bepaalde zangkwiteiten spelen een belangrijke rol: de aktrice-alt bijvoorbeeld is zowel 'roddelend buur' als vertellende zangeres (en andersom). De klavirist is zowel wonderakkordeonist als broer van een mooie meneer, als steun en toeverlaat (en stille liefde?) voor Maria Viers.

In zijn regiekoncept hecht Hans van den Boom nogal belang aan de inbreng van de acteurs zelf. "Ik registreer toch met mijn huid, het eeuwige kippevelgevoel. Als iets precies zo uitgevoerd wordt zoals ik dat in mijn gedachten heb, vind ik het saai. Door met nieuwe mensen te werken, hoop ik ook zelf een reis af te leggen door het labirint der ideeën. Het oorspronkelijke idee wordt daar altijd rijker van. Ik heb een grenzeloze bewondering voor de acteurs. En ik ben er tegelijk doodsbang voor. Omdat ze met geheimen bezig zijn die ik niet snap".

zondag 13 november 88 15 uur

vanaf 9 jaar

basiskoncept "The Ballad of the Sad Cafe", van Carson McCullers
bewerking en regie Hans van den Boom
muziek John Gilbert Colman
vormgeving Bert Van der Sluys
acteurs Stef Bos, John Gilbert Colman, Geertrui Daem, Peter Reyn, Bart Van den Bossche

STAP/DE NIEUWE MUZIEKGROEP TUSSENBEIDE

Theater STAP is een theatergezelschap met een kern van vijftien matig mentaal gehandicapte acteurs en actrices.

Onder professionele begeleiding en met logische steun van C.C. De Warande creëert STAP volwaardige theatervoorstellingen die worden aangeboden in het gewone theatercircuit in binnen en buitenland.

Vanuit hun specifieke 'zijn' beschikken getalenteerde mentaal gehandicapte spelers over een enorm potentieel aan artistieke kwaliteit.

Een specifieke en duidelijke motoriek, lichamelijke (die geen pose is, maar een aangeboren natuurlijkheid), en de opmerkelijke zuiverheid waarmee zij hun 'instrument' gebruiken in relatie tot elkaar en tot het publiek, zijn factoren waarvan men in het 'valide' theater vaak enkel kan dromen.

De intense betrokkenheid op het 'hier en nu', waardoor de grenzen tussen de 'theatrale' werkelijkheid vervagen, is een ideale basis om het wezen van theater te exploreren. Natuurlijk zijn er ook beperkingen aanwezig. De mentaal gehandicapte acteur is geen all-round-acteur.

Daarom – en vanuit het streven naar een zo hoog mogelijk artistiek niveau – worden voor specifieke taken professionelen uit het valide theater aangetrokken. Zo werd de nieuwste productie 'Tussenbeide' opgezet met 16 mentaal gehandicapte spelers, twee professionele dansers en drie muzikanten. Professionele licht- en decorontwerpers werden aangetrokken.

Het sleutelwoord van 'Tussenbeide' is confrontatie. Confrontatie tussen ritueel en spel, confrontatie van de eigenzinnige artistieke wereld, de spitsvondigheid

en de eerlijkheid van de mentaal gehandicapte speler met de gekonstrueerde, cultureel bepaalde esthetiek van de stildans. Confrontatie van de speler met de spiegel: door zichzelf te observeren tijdens het spel, wordt de speler zijn eigen toeschouwer, zodat een merkwaardige dualiteit ontstaat tussen realiteit en gespeelde realiteit, tussen acteren en echt beleven. Deze confrontaties resulteren in een verder doorgedreven samenwerking tussen de spelers en de andere medewerkers.

De tegenstelling tussen de beleefde realiteit op de scène enerzijds en de fictie die eigen is aan het theater anderzijds, werd in 'Tussenbeide' nog verder geëxploreerd. Het samenspel van de spelers met de dansers, met de dekorelementen (mobiele doorkijkspiegels) en met de live uitgevoerde muziek reveleerde een wereld van ongeremd spelplezier.

Dat de individualiteit van de Stapspelers in deze productie nog meer centraal is komen te staan is de logische consequentie van deze keuze.

I.s.m. De Nieuwe Muziekgroep wordt een orkestversie van 'Tussenbeide' gepland, waarbij de voorstelling gespeeld zal worden door zestien STAP-spelers, twee dansers en een twintig man sterk live orkest.

zaterdag 17 december 88 19 uur

vanaf acht jaar

spelers Marina Bogaerts, Luc De Jongh, Eric Dekeyser, Martine Dery, Agnes Flerackers, Hugo Geeraerts, Kris Hufkens, Peter Laenen, Luc Neefs, Erna Roefs, Nancy Schellekens, Bert Van Elst, Nadine Van Miert, Rik Van Raak, Kristien Van Roy, Carine Verschueren
dansers Karlon Fonteyn, Fien Sulmont
regie Erik Wouters, Greet Vissers
artistieke leiding Erik Wouters
muziekcompositie Piet Slangen, Flor Verschueren
muzikanten Piet Slangen; synthesizer, Flor Verschueren; synthesizer, Marc Brysing, saxofoons
decor vzw De Muur (Paul De Braeckeleer en Wim Van Lancker)
lichtontwerp en uitvoering Eric Dekort
kostuumontwerp Karlon Fonteyn

TENEETER YVONNE

Er was eens een land waar een meisje woonde dat Yvonne heette.

Iedereen vond dat meisje verschrikkelijk lelijk. De koning en de koningin van dat land hadden een zoon. Philip heette deze prins. Omdat hij altijd kreeg wat zijn hartje begeerde, was er eigenlijk niets meer dat hij leuk vond. Daarom verveelde hij zich dood.

Bovendien moest hij iedere avond met zijn vader en moeder en het koninklijk gevolg een wandelingetje maken door de paleistuin. Dat vond hij wel het allervervelendste.

Maar op een goede avond gebeurt er tijdens de wandeling iets leuks: Philippe komt Yvonne tegen. Eerst vergaat het de prins niet anders dan alle andere mensen in dat land: hij vindt haar zo lelijk als de nacht.

Hij begint haar te bespotten en uit te lachen. Zijn beledigingen worden steeds gemener, maar Yvonne blijft gewoon staan en zegt niets. Dat werkt hem aardig op de zenuwen, hij wordt er zelfs een beetje bang van. Maar toch vindt hij het zo spannend dat hij niet meer op kan houden. Hij besluit Yvonne mee te nemen naar het paleis en verlooft zich met haar. De koningin is radeloos en de koning ontploft bijna van woede. De enige hoop die ze hebben is dat Philip dit dwaze plan spoedig uit zijn hoofd zal zetten.

Maar hun wens gaat niet in vervulling. Philip wil Yvonne niet meer laten gaan. Hij neemt zelfs een nieuwe beslissing: hij gaat proberen echt van haar te houden.

Dan breekt de hel pas goed los. Het paleis wordt een broeinest van monsterlijke bangerikken en er worden hele lelijke plannen beraamd...

Al jaren behoort Teneeter tot het Nederlandse Jeugd-

theater. Alles staat in het teken van het verder ontwikkelen van professioneel theater voor jonge mensen. 'Volwassen jeugdtheater produceren en brengen' is het motto. Hard werken, een sterk gezelschap, capabele en eigenzinnige regisseurs en schrijvers en uiteindelijk een groot oog voor de jonge generatie zijn daartoe de bouwstenen.

zaterdag 21 januari 89 19 uur

vanaf 12 jaar

tekst Witold Gombrowicz
bewerking Andy Daal, Rinus Knobel
regie Andy Daal
spelers Rob Beumer, Monique Engelse, Rinus Knobel, Joost Koning, Baja Lombaers, Maureen Tauwnaar
toneelbeeld Kees de Wit
kostuums Francis Welten
techniek Wendel Camps

HET GEVOLG HET MUSEUM

Het Gevolg maakt sinds 1984 intensief theater. Waar de groep aanvankelijk startte als een project voor anders-aktieven in het cultureel centrum De Warande, werd vrij snel geopteerd voor een totaal professionele aanpak. De groep profileerde zich vrij snel als een kinder- en jeugdtheatergezelschap met een reisfunctie. Hier bleek in Vlaanderen, gezien het grote aantal Nederlandse gastvoorstellingen, nood aan te zijn.

Aanvankelijk specialiseerde de groep zich in het bewerken van klassiekers voor een tienerpubliek. Zo werden ondermeer Brechts 'Wat kost het ijzer', Aristophanes 'De Vogels' en Goldoni's 'La Locandiera' bewerkt. Daarnaast werd o.a. 'De Berg' uitgebracht, een creatie voor jonge kinderen.

Pers, organisatoren en publiek reageerden gunstig op de verschillende produkties. Zo werd vooral de vormgeving als heel bijzonder omschreven en vaak werd de groep weerhouden als beloftevol.

Met 'De Auto' kwam de eigenlijke doorbraak van de groep.

Deze produktie voor kinderen, die vorig seizoen in première ging, werd geselecteerd voor het Signaalfestival 1987 (FeVeCC) en meer dan honderd keer gespeeld in Vlaanderen en Nederland.

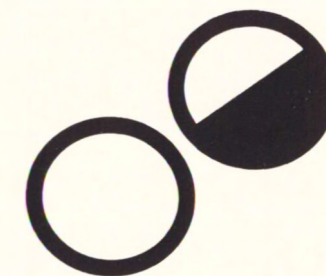
Gedurende de vier jaar dat de groep actief is, heeft zich een duidelijke profilering afgetekend. Deze komt goed tot uiting in 'De Auto'. Het Gevolg wil met zijn produkties kinderen aansporen tot meer fantasie, zeker in deze rationele wereld waar zelfs het schoolstelsel op efficiëntie en koele berekening stoelt. Het Gevolg wil duidelijk maken dat fantasie vaak garanties biedt voor een beter leven. De Nederlandse pedagoge Lea Dasberg zegt: 'Je kunt iemand die een traumati-

sche jeugd heeft gehad, wel met veel begrip tegemoet treden, maar hij zal het zelf moeten overwinnen.' Het Gevolg gelooft dat fantasie hierbij een belangrijke rol kan spelen.

Tenslotte wil Het Gevolg kinderen met het medium theater laten opgroeien, ze laten ontdekken dat het een plezierig en boeiend medium is, in de hoop dat een blijvende interesse zal ontstaan. Ook 'Het Museum' is vanuit deze uitgangspunten gemaakt. Edje Kamerman, enig kind, mag met zijn opa mee naar het Natuurhistorisch Museum. Na een opwindende tocht door Brussel bij opa achterop de bromfiets, arriveren beiden in het museum. Enkele uren later is het tijd om op te stappen, maar door een stom toeval wordt Edje ingesloten en opa is reeds vertrokken. Dat betekent dus overnachten in het grote museum. Op zijn nachtelijke dwaaltocht door de grote zalen bemerkt Edje een skelet van een Tyrannosaurus. Edje sluit vriendschap met het skelet en samen ondernemen ze een reis naar de steenkoolmijnen waar men honderd jaar geleden het skelet vondt. Beiden hebben eerder beloofd nooit geheimen voor mekaar te zullen hebben, want aldus Edje: 'Dat hoort zo bij echte vrienden'.

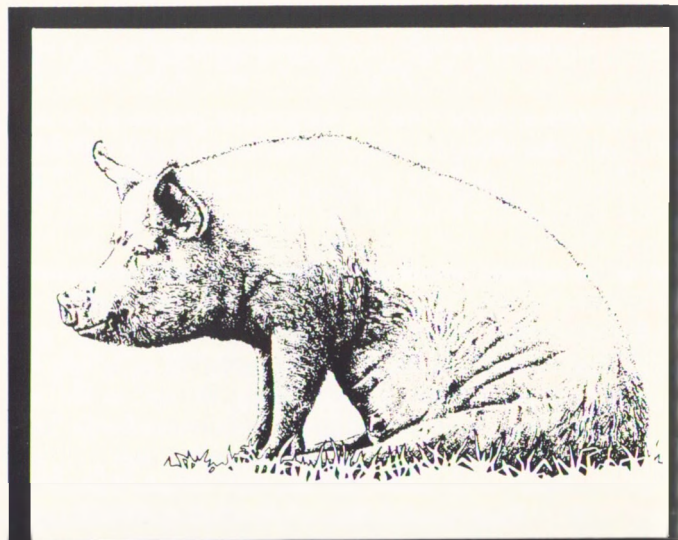
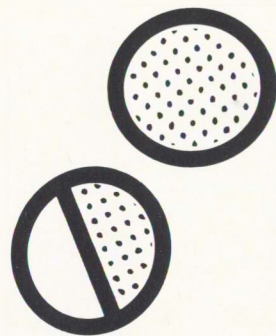
Na een fantastische tocht komen ze aan bij de steenkoolmijn. In de mijn heerst er een geheimzinnige sfeer. Edje vindt een groot ei en vermoedt dat het van de Tyrannosaurus is. Misschien zit er wel een klein skelet in, denkt hij. Hij verbergt het ei, want hij wil het later op zijn kamer zetten. Als de Tyrannosaurus merkt dat Edje wat verbergt, wordt hij heel boos. De afspraak dat ze geen geheimen voor elkaar zouden hebben, wordt geschonden. Er ontstaat een gevecht tussen Edje en de Tyrannosaurus. Het ei valt in duizend stuk-

jes uit elkaar.

zondag 12 februari 89
15 uur vanaf 5 jaar

regie en tekst Ignace Cornelissen
speler Rudy Meuws
muziek Piet Slangen
lichtontwerp Eric Dekort
produktie Dirk Vanhaute

oud huis STEKELBEES PARADE

'Parade' beleeft zijn première op 18 mei 1917 te Parijs en brengt vier grote namen bij elkaar: Pablo Picasso, Jean Cocteau, Leonide Massine, Erik Satie. 'Parade' zet hierdoor een mijlpaal in een gemeenschappelijk artistiek denken en kan als een soort prelude op het verdere cultureel verloop van de 20ste eeuw beschouwd worden. Het veroorzaakt een ontlading binnen de Franse cultuur op een moment van grote bedreiging: bij de première ligt het Duitse leger immers op 50 km. afstand gestationeerd. De algemene oorlogsmentaliteit van verwoesting en geesteloosheid staat rechtlijnig tegenover de doelstellingen van deze muzikale impressie. Satie had een melodieuze vuurwerk voor ogen dat binnen het kader van de schouwburg elk gepassioneerd iemand moest aanspreken. De muziek ademt een nostalgische aantrekkingskracht uit. De oorspronkelijke 'Parade' is het vertrekpunt voor een nieuwe parade: vier acteurs voeren een veelheid van personages, rollen, kunsten en kunstjes op. Voor dat de eigenlijke opvoering begint pakken zij uit met hun kunnen.

Deze fantasierijke optocht staat echter in schril contrast tegenover de indringende dreiging van een oorlog die alle momenten kan uitbarsten.

zondag 5 maart 89 15 uur

vanaf 6 jaar

MEVROUW SMIT MOEDER IN DE WOLKEN

Mevrouw Smit is een kleiner Nederlands jeugdgezelschap, dat evenwel in enkele Vlaamse theaters vaste voet aan de grond heeft door hun uitermate verzorgde en intelligent gemaakte voorstellingen, waarbij vooral aan vormgeving in functie van de inhoud zeer veel zorg besteed wordt...

MOEDER IN DE WOLKEN, de zevende produktie van Mevrouw Smit, is een beeldende, absurdistische voorstelling geworden, die het publiek voortdurend tot nieuwe associaties prikkelt.

Om dit te bereiken werd door Mevrouw Smit een omgekeerd produktieproces gevolgd; eerst werd de muziek gekomponeed, vervolgens het imposante decor ontworpen en tot slot schreef Heleen Verburg de uitdagende tekst.

Mathieu Güthschmidt (regie) heeft samen met de spelers deze drie onderdelen tot een bijzonder geheel gemaakt.

In het seizoen 1987/88 ontlokte MOEDER IN DE WOLKEN heftige en zeer uiteenlopende reacties aan pers en publiek. Toch staat als een paal boven water dat iedereen die deze voorstelling heeft kunnen zien, geraakt is door de ontroerende en tragi-komische relatie van de twee karakters in dit stuk.

De voorstelling beschrijft een dag uit het leven van Kruk en Guichel. Twee broers die, naar zij zeggen, al 70 jaar op dezelfde plek wonen.

"Toen we hier kwamen leefde moeder nog".

G: Kruk, Mama is dood.

K: Dat zeg jij.

G: Ze is al vijftig jaar dood, Kruk

K: Nietes

G: Welles

K: Nietes, Nietes en spreek me niet tegen.

De gedachte dat moeder nog leeft, bindt hen aan deze plek. Elke dag opnieuw proberen zij tot een gelukkig einde te brengen.

Elke dag is een aaneenschakeling van rare, klowneske en aangrijpende momenten, want ze kunnen elkaar wel bezighouden; dat is duidelijk.

Soms halen ze daarmee de avond. Soms niet.

Godzijdank is er morgen weer een dag.

Wachten op Godot voor kinderen...

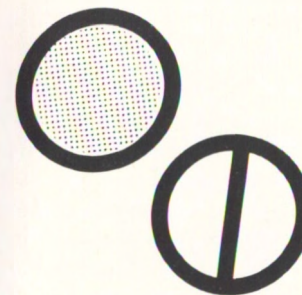
Over deze voorstelling (die hij op het Jeugdtheaterfestival in Den Bosch zag) zei Jan Ritsema:

"Mensen die in staat zijn theater van zo hoge kwaliteit te maken, moeten het ook kunnen opbrengen voor hun voorstellingen te vechten; ze desnoods bij scholen en schouwburg directies door de strot te duwen..."

(Moeder in de wolken): De allerbeste!... Dit stuk zegt zoveel over het probleem van het ouder worden. Ik geef het je te doen om dat te maken, zoals die jongens dat gedaan hebben. En dat spel, zo intens, zo vol concentratie..." Ook de pers reageerde verrast en enthousiast op deze gedurfde encensering:

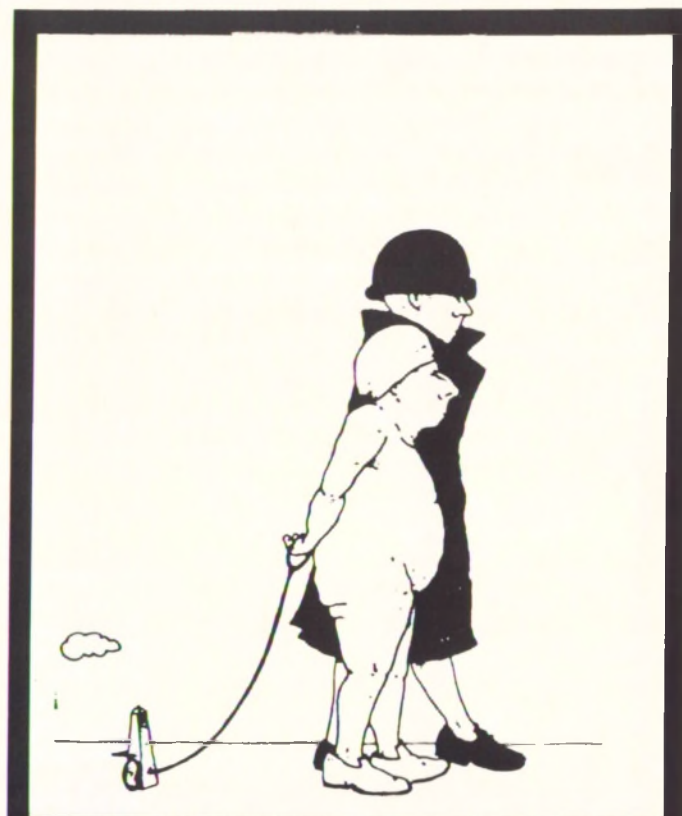
"Moeder in de wolken is intrigerend van aankleding, de tekst is onverwacht en absurdistisch, de muziek vervult een wezenlijke functie en er wordt knap geakteerd.", (NRC – Bregje Boonstra)

"Puur absurdistisch is de voorstelling, voor kinderen en volwassenen. Een prachtige voorstelling overigens, maar wel voor de liefhebber... Moeilijk maar mooi"... (De Gelderlander – Suzanne Hoenderdaal)

datum nog te bepalen
van 10 tot 14 jaar

tekst en libretto Heleen Verburg
regie Mathieu Güthschmidt
muziek Alan Evans
decor Joep Bertram
kostuums Renée Zonneville, Cees
Landsaat
met Jan Elbertse, Bruun Kuyt

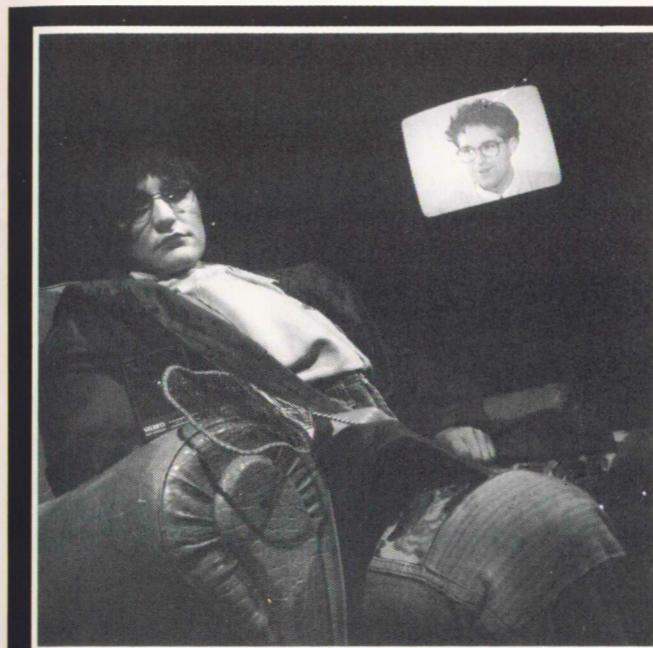

ATELIERS DE LA COLLINE SOAP

Les Ateliers de la Colline is een klein gezelschap uit Seraing, dat al sedert het begin van de jaren Tachtig werkzaam is, en stilaan een vooraanstaande plaats veroverde op het lijstje van de betere Waalse jeugdgezelschappen. Voorstellingen als 'C'est comment qu'on freine?' en 'Extra-Ball' bewezen ze uitermate boeiend te kunnen inspelen op de belevingswereld van het jonge publiek, vooral via een eigentijdse vormgeving. De taalbarrière maakte totnogtoe dat we hen niet konden uitnodigen, maar op de laatste 'Rencontres Sélection de Théâtre Jeune Public' stelden ze met veel succes een bijna louter visuele produktie aan het publiek voor: 'Soap'. En dat willen we u niet onthouden.

Je zou 'Soap' nog het best kunnen omschrijven als een lange reeks video-clips, die mekaar in snel tempo opvolgen. Op die wijze wordt er een totaalbeeld opgehangen van de aktuele jongerenkultuur. De makers (het gaat om een kollektieve creatie van de groep, zonder auteur) gingen daarbij uit van de vaststelling dat 'de media, met al de hoogtechnologische communicatiemiddelen die ze ons ter beschikking stelt, nog nooit zo overvloedig en gesofistikeerd aanwezig waren, maar dat de kommunikatie zelf van dag tot dag verarmt. 'Dat wordt geïllustreerd aan de hand van twee jonge mensen, Mario en Tania, wiens denkwereld, dromen en leefpatroon beheerst wordt door reclame, mode, TV... Ze kennen elkaar niet, maar hebben wel dit gemeen: ze studeren enorm veel, werken heel hard en geven zich tegelijk alle mogelijke moeite om daaruit weg te vluchten'.

In een oogstrelend en goed uitgekiend dekor vol technische snufjes worden beelden uit die kitscherige

mediawereld kritisch gekontrasteerd met beelden uit de droomwereld van Tania en Mario, en met beelden uit hun dagdagelijkse realiteit. Als beiden geheel verzinken in hun droomwereld wordt dit gegeven bijna cynisch, maar vooral grotesk en met veel humor tot in het absurde doorgetrokken.

De voorstelling kan zonder kennis van het Frans probleemloos gevolgd worden, en zal ongetwijfeld ook een volwassen publiek aanspreken.

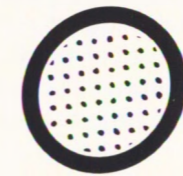
zondag 9 april 89 19 uur

vanaf 12 tot 16 jaar

regie Philippe Laurent, Jean Lambert
dekor Daniel Lesage
kostuums Daniella Corradini
met Dominique Renard, Marcello Giordano

SCHOOLVOORSTELLINGEN

HET VOLK
STUDIO PEER
THÉÂTRE DE LA GUIMBARDE
TENEETER
HET GEVOLG
LES ATELIERS DE LA COLLINE

HET VOLK DE TREIN DER TRAAGHEID

De Stichting Toneelgroep Het Volk is een klein professioneel Haarlems theatergezelschap, dat veelal zelf produkties uitbrengt. In 1976 vond de eerste opvoering van Het Volk plaats met "Zoo-Story" van Edward Albee. Voor de daarop volgende produktie viel de keuze op het dubbelrollenspel 'Brand in de Jongejan' van Herman Heijermans. Van deze voorstelling werden inmiddels al meer dan vierhonderd opvoeringen gegeven. Van Herman Heijermans werd later ook de korte oogstmaandschets 'Brief in schemer' op het repertoire gezet. Andere produkties waren het muziektheaterprogramma 'Hoor mijn lied Violetta' en de eenakter 'Afrekenen'. In het seizoen 83-84 bracht Het Volk een bewerking van Willem Elschots 'Dwaallicht' uit; een succesvolle voorstelling die ruim tweehonderd opvoeringen beleefde in Nederland en Vlaanderen. In februari 86 volgde de première van 'De Hel', naar de roman 'Bint' van F. Bordewijk. Tussen de bedrijven door werkten de acteurs van Het Volk aan andere produkties. Zo werd onder de gelegenheidsnaam Theatercollectief Haverschmidt een voorstelling gemaakt over het leven van dominee-dichter François HaverSchmidt onder de titel 'Dominee fluit ...'. Als gastspelers speelden zij voorts rollen in produkties van de Technische Theatergroep Perspekt (o.a. Bolhoedmannen, Hammer en Klepsydra). Behalve in de Nederlandse en Vlaamse theaters speelt Toneelgroep Het Volk ook regelmatig ten behoeve van leerlingen van het voortgezet onderwijs. Gedurende de eerste helft van het seizoen 86-87 speelden de acteurs van Het Volk mee in de voorstelling 'Hamlet' van het Amsterdamse Publiektheater. De theaterbewerking van de trein der traagheid is tot

stand gekomen met behulp van een WVC-subsidie, alsmede middels een nauwe samenwerking met de Technische Theatergroep Perspekt. Naast het aantrekken van Perspekt-medewerker Joep Kruijver als regisseur, werd tevens voor de geluidstechniek, decorbouw een beroep gedaan op deze groep.

Naast de vaste spelers van Het Volk werd als derde acteur aangetrokken de Antwerpse schrijver/akteur Gerd de Ley, in Vlaanderen vooral bekend door zijn Paljas-theaterprodukties en aforisme-werken. Voor de tekstbewerking van "De Trein..." werd, na toestemming van de erven Daisne, een beroep gedaan op de Amsterdamse schrijver/dramaturg Koos Dubbelman, die ook tekende voor de bewerking van Elsschots Dwaal licht en Bordewijks Bint.

Daisne voert ons in "De trein der traagheid" binnen een spookachtige, beklemmende wereld. Als verteller is hijzelf de hoofdfiguur van het verhaal. Zoals iedere week heeft hij op een bepaalde tijd plaats genomen in een trein, die hem naar huis zal brengen. Maar het wordt merkwaardig vroeg donker en alle passagiers blijken in slaap gevallen te zijn. Terwijl hij dwaalt door de trein, ontmoet hij opeens een professor, die ook nog wakker is. Zij raken in gesprek. Langzaam stopt de trein en een student springt eruit. Alle andere reizigers slapen door. Ook de professor en de verteller, die o.a. leraar is, stappen uit en nu begint een wonderlijke tocht door een nachtelijk, onwerkelijk land van de drie mannen, de student, de leraar en de hoogleraar, de jeugd, de middelbare leeftijd en de ouderdom. Zij komen tenslotte in een herberg, waar een onbekende taal gesproken wordt en al gaat het er beschaafd en

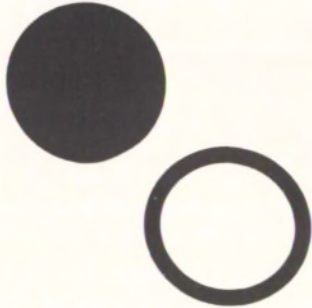
rustig toe, toch wordt de sfeer steeds beklemmender, tot de verbijsterende ontknoping. De trein heeft een ongeluk gehad en de drie mannen hebben in het gebied tussen dood en leven verkeerd, een verwerking van de taal- en natuurkundige theorieën waarover tevoren gesproken was: die van de wet der traagheid, toegepast op het psychisch automatisme, waarbij een beweging al schijnt te beginnen voor ze metterdaad wordt uitgevoerd, dus het sterven al begint voor het eigenlijk zover is.

maandag 10 oktober 88

14 uur

vanaf 14 jaar

spelers Bert Bunschoten, Wigbolt Kruijver, Gerd de Ley
regie Joep Kruijver
dekorontwerp fotografie Albert Diederik
geluid Hans van Leuven
belichting Gerard Prudon
geluidsregistratie/mixage Jann Ranft,
Michael Helmerhorst
lichtontwerp Perspekt Studio's
dekorbouw Ed van Liemt/Perspekt Studio's
tekstbewerking Koos Dubbelman
produktie Stichting Toneelgroep Het Volk
produktieleiding Cilia van Dijk

Het centrale gegeven in "De trein der traagheid" is dus de overgangswereld tussen leven en dood: van wege enerzijds 'de wet der traagheid' heeft het leven de neiging in het 'rijk des doods' nog even door te gaan, en anderzijds de wet van het psychisch automatisme, heeft de psyche de neiging zich aan een situatie die nog komen moet aan te passen. Aldus ontstaat er tussen leven en dood een 'schemerwereld'. In dit domein speelt zich "De trein der traagheid" af. Hier dringt zich een parallel op met de toneelsituatie, die immers ook gekenmerkt kan worden als een wereld tussen twee werelden in.

De beide omgevende entiteiten zijn enerzijds de realiteit, en anderzijds de wereld van de pure fantasie. Grofweg kan men stellen dat er zich tussen de linker- en de rechter-coulisse, tussen het publiek en het achtergordijn en tussen aanvangssignaal en einde van de voorstelling een overgangswereld bevindt die men met 'alsof' nauwelijks voldoende karakteriseert. Deze parallel zal in de bewerking van "De trein der traagheid" een belangrijke functie vervullen. Hiermee wint het verhaal aan diepgang, en hiermee wordt het feit van bewerken een onverwachte rechtvaardiging gegeven.

Om het magisch-realistische karakter voelbaar te maken zal binnen de voorstelling het audiovisuele aspect een niet onaanzienlijke rol toebedeeld krijgen. Om één en ander op verantwoorde wijze te realiseren is de Technische Theatergroep Perspekt, met haar jarenlange ervaring op dit gebied, als participant bereid gevonden.

Bij deze voorstelling wordt een leswerkmap aangeboden.

STUDIO PEER

RAAM ZONDER UITZICHT

Studio Peer is opgericht in 1983 en speelt theatervoorstellingen gebaseerd op eigen thema's of geïnspireerd op toneelstukken uit de wereldliteratuur.

Het werk van Studio Peer kenmerkt zich door een wezenlijke integratie van poppenspel en algemene theater technieken, waarbij de vormgeving steeds centraal staat. De sterk visuele voorstellingen worden overwegend gespeeld door een persoon, Fred Delfgaauw, die zowel acteur als poppenspeler is.

De werkwijze van Studio Peer is uniek in Nederland: natuurlijk zijn er voorstellingen gebaseerd op de 'klasieken', maar het is de combinatie van meerdere disciplines door Fred Delfgaauw op geheel eigen wijze vormgegeven die het geheel zo bijzonder maakt.

Een extra kwaliteit van de voorstellingen van Studio Peer is dat ze voor kinderen gespeeld kunnen worden, maar dat ook een publiek van louter volwassenen een avond lang geboeid toekijkt.

Iedereen wordt namelijk geïntrigeerd door het thema dat in elk werk van Studio Peer terug te vinden is: de spanning tussen fictie en werkelijkheid, de liefde-haat verhouding tussen wat je droomt en wat je doet – wie is waarachtiger de speler of de pop?

In het zoeken naar het antwoord op deze vraag toont Fred Delfgaauw zich een ware romantikus van de twintigste eeuw.

De pers is unaniem lovend over de voorstellingen van Studio Peer. Ook internationaal is er belangstelling voor de fraaie producties; o.a. Polen, België, Frankrijk, Italië, Japan en Engeland volgen de carrière van Fred Delfgaauw met grote belangstelling en waardering.

Voor "Weg Van Waan", een bewerking van Shakespeare's "De Storm", werd Studio Peer bekroond met

de Nederlandse theateronderscheiding voor jeugdtheater, de Hans Snoek-prijs.

De bewerking van belangrijke stukken uit de wereldliteratuur gaat erg ver: omdat er nauwelijks gesproken taal voorkomt in de enceneringen van Studio Peer, is het stuk dat als uitgangspunt diende enkel herkenbaar voor wie het goed kent, en dan vooral op een meer abstrakt, thematisch vlak. Maar dat maakt de voorstelling nu net interessant voor verwerking in de les: de verschillen die zich voordoen bij het encoderen/decoderen van gesproken en visuele taal is immers een essentieel gegeven in het theater, zowel als in de moderne beeldcultuur.

Deze voorstelling is een nieuwe stap in de ontwikkeling van de sterk visuele theaterstijl van Studio Peer.

Fred Delfgaauw, Koos Elferink, Ted Keijser e.a. namen Eindspel van Samuel Beckett en de stem van La Dame Callas als inspiratiebron voor de voorstelling "Raam Zonder Uitzicht".

"Raam Zonder Uitzicht" is een geschiedenis van twee mannen, die hun tijd proberen te doden met het bedenken van spelletjes, raadsels, ruzies en uitvluchten. Want vandaag is net als gisteren, en het is al net zo laat.

A: We doen alsof

B: Een toneelstuk

A: Een raam zonder uitzicht

B: Je ziet niks

A: Als je blind bent kun je niet zien

B: Wat ik zie is ook de moeite niet

A: De toekomst

B: Zie ik ook niet

A: Morgen is er weer een dag

B: Spelen we weer hetzelfde

A: Misschien is het anders

B: Misschien

A: Dat zeiden we gisteren ook

B: We doen maar alsof

Dwaas, ongerijmd, onredelijk, belachelijk is de wereld, met altijd het einde onvermijdelijk in zicht.

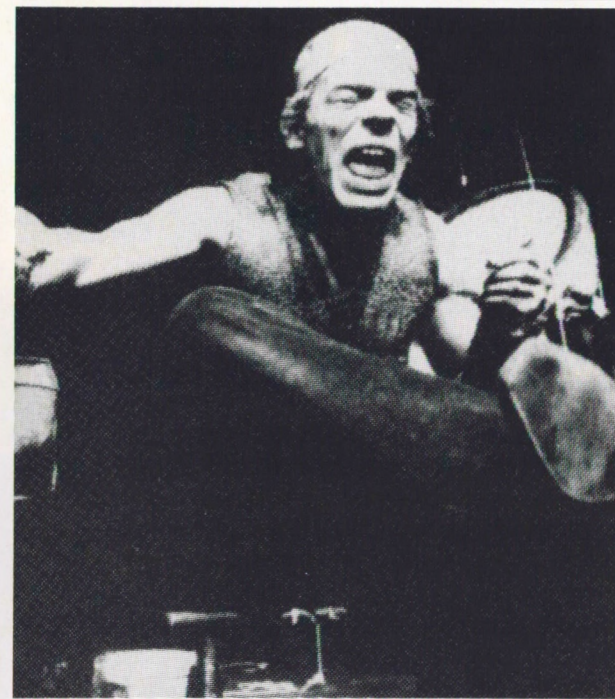
Dat het allemaal een bedoeling zou hebben, daar maken we ons al niet meer druk om. We ondergaan de ruimte en de tijd als levenslange gevangenisstraf en doen van alles om de tijd te doden. Ervaringen worden doorgegeven, het abc wordt aaneengeregen tot de laatste z...ucht.

Enkele persreacties op het werk van Studio Peer:

"Fred Delfgaauw speelt fabelachtig mooi met zijn poppen. "Droom" is daardoor een belevenis van de eerste orde."

"Peer is duidelijk op weg een van de belangrijkste poppenspelers van Nederland te worden, met een open, spontane en geheel eigen presentatie."

"Fred Delfgaauw is in zijn spel zowel teder als bizar, geestig en ernstig: hij schept een sfeer van intimiteit en spanning waar geen elektronisch vermaak het tegen kan opnemen, waar alles echt en hartveroverend aan is. Voor kinderen vanaf zeven jaar, maar ook als volwassene word je voor je komst beloond."

maandag 24 oktober 88
10 en 14 uur

vanaf 8 jaar

dekor Laura de Josselin de Jong
kostuums Dorien de Jonge
lichtontwerp en techniek Walter van Elteren
uitvoering decor Jan van der Donk en Jaap van Rouendal
uitvoering kostuums Helena Bonte
muziekfragmenten Maria Callas/Verdi

THEATRE DE LA GUIMBARDE LE ROI ET LE CADAVRE

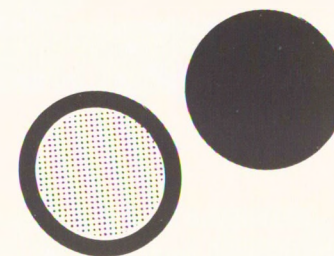

Het Théâtre de la Guimbarde is een Waals jeugdgezelschap, dat met deze nieuwe voorstelling veel indruk maakte op de "Semaine du Théâtre pour l'Enfance et la Jeunesse" in 87. Dit jaarlijkse festival is erg belangrijk, omdat hier door een jury beslist wordt welke Waalse jeugdproducties voor subsidiëring in aanmerking komen. Het Théâtre de la Guimbarde werd al wel vaker geselecteerd, maar met deze productie lijken ze volgens de pers aan een internationale doorbraak toe.

Het gaat om een bewerking van de mytische stof uit de verhalen over vampieren door Henri Gougand, een romanschrijver die zich o.m. toelegt op het herschrijven van oude vertellingen. In dit verhaal komt een bedelaar al tien jaar lang elke nacht naar het paleis, om de koning een appel aan te bieden.

Op een ochtend ontdekt de koning dat er in elke appel een diamant verborgen zit. Vrijgevig als hij is, schenkt hij de onmetelijke schat weg. Hij geeft niet om rijkdom maar zijn nieuwsgierigheid is wel gewekt. Hij laat de bedelaar komen en die vraagt hem om een zeer vreemde gunst: namelijk om op een nacht bij volle maan het touw van een gehangene met zijn zwaard door te hakken en het lijk in een magische cirkel op de grond te leggen. De bedelaar-tovenaar wil daar een ritueel voltrekken, waardoor hij een volmaakte wijze en de koning alle aardse geheimen meester wordt. Maar in het lijk huist een geest die de koning zal meenemen op een heel vreemde reis, die bestaat uit zeven verhalen.

Bij deze franstalige voorstelling is een lesmap voorzien, en de tekst van het stuk wordt op een voudige aanvraag toegezonden. De voorstelling is geschikt vanaf het derde leerjaar Frans.

maandag 16 januari 89 14 uur

vanaf 12 jaar

regie Etienne Guichard en Michel Van Loo

dekor en kostuums Christine Flasschoen

muziek Christian Leroy

acteurs Marie-Berthe Bornens, Eric De Koninck, Etienne Guichard,

Brigitte Mariaulle, Jacqueline Nicolas, Pierre Richards

TENEETER YVONNE

Witold Gombrowicz (1904-1969) stamt uit een adellijke Poolse familie, maar hij keerde zich af van de genotzuchtige luiheid van zijn milieu, dat zich in het niemandsland tussen de oude landadel en de opkomende burgerij, tussen de aristocratie en de middenklasse bevond op een moment dat Polen cultureel weinig te betekenen had. Hij schreef vanaf zijn zestiende, maar publiceerde pas in 1933 zijn eerste boek, een slecht onthaalde roman. Daarna volgde Yvonne, prinses van Bourgondië', dat pas twintig jaar later in Parijs succes zou oogsten, als zich na de oorlog de absurdistische richting in de literatuur vormt. Na enkele kritische geschriften vlucht hij uit Polen en komt in Argentinië terecht, waar hij vierentwintig jaar zal wonen, terwijl hij met grote tussenpozen vooral in Frankrijk publiceert. Centraal in zijn werk staat de problematiek van de vorm: dit zowel op het literaire als op het existentiële vlak. Teeneter koos als eerste kennismaking met Gombrowicz voor een bewerking van Yvonne.

Er was eens een land waar een meisje woonde dat Yvonne heette.

Iedereen vond dat meisje verschrikkelijk lelijk. De koning en de koningin van dat land hadden een zoon. Philip heette deze prins. Omdat hij altijd kreeg wat zijn hartje begeerde, was er eigenlijk niets meer dat hij leuk vond. Daarom verveelde hij zich dood.

Bovendien moest hij iedere avond met zijn vader en moeder en het koninklijk gevolg een wandelingetje maken door de paleistuin. Dat vond hij wel het allervervelendste.

Maar op een goede avond gebeurt er tijdens de wandeling iets leuks: Philippe komt Yvonne tegen. Eerst

vergaat het de prins niet anders dan alle andere mensen in dat land: hij vindt haar zo lelijk als de nacht. Hij begint haar te bespotten en uit te lachen. Zijn beledigingen worden steeds gemener, maar Yvonne blijft gewoon staan en zegt niets. Dat werkt hem aardig op de zenuwen, hij wordt er zelfs een beetje bang van. Maar toch vindt hij het zo spannend dat hij niet meer op kan houden. Hij besluit Yvonne mee te nemen naar het paleis en verlooft zich met haar. De koningin is radeloos en de koning ontploft bijna van woede. De enige hoop die ze hebben is dat Philip dit dwaze plan spoedig uit zijn hoofd zal zetten.

Maar hun wens gaat niet in vervulling. Philip wil Yvonne niet meer laten gaan. Hij neemt zelfs een nieuwe beslissing: hij gaat proberen echt van haar te houden.

Dan breekt de hel pas goed los. Het paleis wordt een broeinest van monsterlijke bangerikken en er worden hele lelijke plannen beraamd...

Al jaren behoort Teneeter tot het Nederlandse Jeugdtheater. Alles staat in het teken van het verder ontwikkelen van professioneel theater voor jonge mensen. 'Volwassen jeugdtheater produceren en brengen' is het motto. Hard werken, een sterk gezelschap, kapabele en eigenzinnige regisseurs en schrijvers en uiteindelijk een groot oog voor de jonge generatie zijn daartoe de bouwstenen.

maandag 23 januari 89 14 uur

vanaf 12 jaar

tekst Witold Gombrowicz
bewerking Andy Daal, Rinus Knobel
regie Andy Daal
spelers Rob Beumer, Monique Engelse, Rinus Knobel, Joost Koning, Baja Lombaers, Maureen Tauwenaar
toneelbeeld Kees de Wit
kostuums Francis Welten
techniek Wendel Camps

Het Gevolg maakt sinds 1984 intensief theater. Waar de groep aanvankelijk startte als een project voor anders-aktieven in het cultureel centrum De Warande, werd vrij snel geopteerd voor een totaal professionele aanpak. De groep profileerde zich vrij snel als een kinder- en jeugdtheatergezelschap met een reisfunctie. Hier bleek in Vlaanderen, gezien het grote aantal Nederlandse gastvoorstellingen, nood aan te zijn.

Aanvankelijk specialiseerde de groep zich in het bewerken van klassiekers voor een tienerpubliek. Zo werden ondermeer Brechts 'Wat kost het ijzer', Aristophanes 'De Vogels' en Goldoni's 'La Locandiera' bewerkt. Daarnaast werd o.a. 'De Berg' uitgebracht, een creatie voor jonge kinderen.

Pers, organisatoren en publiek reageerden gunstig op de verschillende produkties. Zo werd vooral de vormgeving als heel bijzonder omschreven en vaak werd de groep weerhouden als beloftevol.

Met 'De Auto' kwam de eigenlijke doorbraak van de groep.

Deze produktie voor kinderen, die vorig seizoen in première ging, werd geselecteerd voor het Signaalfestival 1987 (FeVeCC) en meer dan honderd keer gespeeld in Vlaanderen en Nederland.

Gedurende de vier jaar dat de groep actief is, heeft zich een duidelijke profilering afgetekend. Deze komt goed tot uiting in 'De Auto'. Het Gevolg wil met zijn produkties kinderen aansporen tot meer fantasie, zeker in deze rationele wereld waar zelfs het schoolstelsel op efficiëntie en koele berekening stoelt. Het Gevolg wil duidelijk maken dat fantasie vaak garanties biedt voor een beter leven. De Nederlandse pedagoge Lea Dasberg zegt: 'Je kunt iemand die een traumati-

sche jeugd heeft gehad, wel met veel begrip tegemoet treden, maar hij zal het zelf moeten overwinnen.' Het Gevolg gelooft dat fantasie hierbij een belangrijke rol kan spelen.

Tenslotte wil Het Gevolg kinderen met het medium theater laten opgroeien, ze laten ontdekken dat het een plezierig en boeiend medium is, in de hoop dat een blijvende interesse zal ontstaan. Ook 'Het Museum' is vanuit deze uitgangspunten gemaakt.

Edje Kamerman, enig kind, mag met zijn opa mee naar het Natuurhistorisch Museum. Na een opwindende tocht door Brussel bij opa achterop de bromfiets, arriveren beiden in het museum. Enkele uren later is het tijd om op te stappen, maar door een stom toeval wordt Edje ingesloten en opa is reeds vertrokken. Dat betekent dus overnachten in het grote museum. Op zijn nachtelijke dwaaltocht door de grote zalen bemerkt Edje een skelet van een Tyrannosaurus. Edje sluit vriendschap met het skelet en samen ondernemen ze een reis naar de steenkoolmijnen waar men honderd jaar geleden het skelet vond. Beiden hebben eerder beloofd nooit geheimen voor mekaar te zullen hebben, want aldus Edje: 'Dat hoort zo bij echte vrienden'.

Na een fantastische tocht komen ze aan bij de steenkoolmijn. In de mijn heerst er een geheimzinnige sfeer. Edje vindt een groot ei en vermoedt dat het van de Tyrannosaurus is. Misschien zit er wel een klein skelet in, denkt hij. Hij verbergt het ei, want hij wil het later op zijn kamer zetten. Als de Tyrannosaurus merkt dat Edje wat verbergt, wordt hij heel boos. De afspraak dat ze geen geheimen voor elkaar zouden hebben, wordt geschonden. Er ontstaat een gevecht tussen

◀ Edje en de Tyrannosaurus. Het ei valt in duizend stukjes uit elkaar.

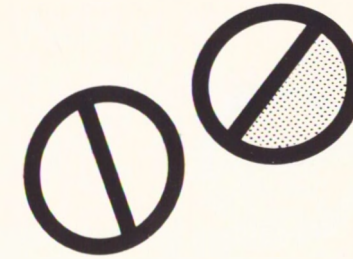
In 'Het Museum' wordt verder gewerkt op de thema's van 'De Auto'. Edje ontdekt nu dat vriendschap een belangrijke stap kan zijn op weg naar geborgenheid. Opvallend is dat hij zich steeds tot vreemde dingen aangetrokken voelt. Zo is er eerst de vriendschap met zijn opa, een oude, wat geheimzinnige man.

Vervolgens ontstaat er dan in zijn fantasie de vriendschap tussen hem en het skelet van de Tyrannosaurus. Toch blijkt na verloop van tijd dat Edje het bezitten van het ei belangrijker vindt dan zijn verbond met het skelet van de Tyrannosaurus.

Het stuk is verder een ode aan de fantasie. Het vervalten, inspiratieloze museum met zijn unieke kollektie wordt door Edje en zijn spel tot leven gebracht. Het skelet krijgt er een totaal andere dimensie door. De droge wetenschappelijke benadering wordt vervangen door een fantastische.

Net als bij 'De Auto' wordt voor 'Het Museum' uitgegaan van een dekorkoncept, waarrond het stuk wordt opgebouwd. Centraal staat hier een reuzegroot skelet van een Tyrannosaurus (5 meter lang en 3,5 meter hoog). Verder vindt de acteur in het museum allerlei attributen die met de Belgische geschiedenis te maken hebben, zoals een Belgische driekleur met de mot erin, een tropen helm en een borstbeeld van Leopold II. Vandaar ook de ondertitel: 'Op de ruïnes van België'.

Muziek vormt een belangrijk onderdeel van de voorstelling. Er zal bijna uitsluitend gebruik worden gemaakt van klassieke muziekfragmenten. In het kindertheater werd tot nu toe weinig gebruik gemaakt van

klassieke muziek, terwijl deze toch heel fantasievol kan zijn. Daarnaast sluit het gebruik van dit soort muziek ook mooi aan bij het monumentale van een museum.

Bij deze voorstelling wordt een leswerkmap aangeboden.

maandag 13 februari 89

10 en 14 uur

vanaf 5 jaar

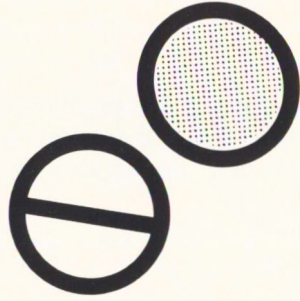
regie en tekst Ignace Cornelissen

speler Rudy Meuws

muziek Piet Slangen

lichtontwerp Eric Dekort

produktie Dirk Vanhaute

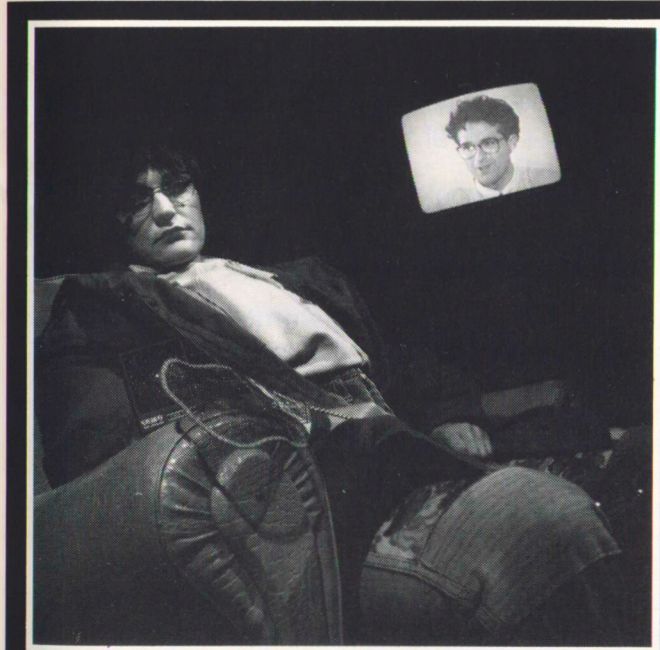

ATELIERS DE LA COLLINE SOAP

Les Ateliers de la Colline is een klein gezelschap uit Seraing, dat al sedert het begin van de jaren Tachtig werkzaam is, en stilaan een vooraanstaande plaats veroverde op het lijstje van de betere Waalse jeugdgezelschappen. Voorstellingen als 'C'est comment qu'on freine?' en 'Extra-Ball' bewezen ze uitermate boeiend te kunnen inspelen op de belevingswereld van het jonge publiek, vooral via een eigentijdse vormgeving. De taalbarrière maakte totnogtoe dat we hen niet konden uitnodigen, maar op de laatste 'Rencontres Sélection de Théâtre Jeune Public' stelden ze met veel succes een bijna louter visuele produktie aan het publiek voor: 'Soap'. En dat willen we u niet onthouden.

Je zou 'Soap' nog het best kunnen omschrijven als een lange reeks video-clips, die mekaar in snel tempo opvolgen. Op die wijze wordt er een totaalbeeld opgehangen van de aktuele jongerenkultuur. De makers (het gaat om een kollektieve creatie van de groep, zonder auteur) gingen daarbij uit van de vaststelling dat 'de media, met al de hoogtechnologische communicatiemiddelen die ze ons ter beschikking stelt, nog nooit zo overvloedig en gesofistikeerd aanwezig waren, maar dat de kommunikatie zelf van dag tot dag verarmt. 'Dat wordt geïllustreerd aan de hand van twee jonge mensen, Mario en Tania, wiens denkwereld, dromen en leefpatroon beheerst wordt door reclame, mode, TV... Ze kennen elkaar niet, maar hebben wel dit gemeen: ze studeren enorm veel, werken heel hard en geven zich tegelijk alle mogelijke moeite om daaruit weg te vluchten'.

In een oogstrelend en goed uitgekiend dekor vol technische snufjes worden beelden uit die kitscherige

mediawereld kritisch gekontrasteerd met beelden uit de droomwereld van Tania en Mario, en met beelden uit hun dagdagelijkse realiteit. Als beiden geheel verzinken in hun droomwereld wordt dit gegeven bijna cynisch, maar vooral grotesk en met veel humor tot in het absurde doorgetrokken. In dit verband zijn ook steeds weerkerende scènes waarin biologiesplaatjes van hersenen, ogen e.d. getoond worden en van commentaar voorzien, te duiden. Dit commentaar – stereotiep, maar betekenisvol in contrast met wat voorafging – is zowat de enige Franse tekst die in de voorstelling voorkomt, en op aanvraag sturen we u graag enkele kopies, zodat voorbereiding mogelijk is. 'Soap' sluit vooral goed aan bij lessen over de functie en invloed van de massamedia, of over de Westerse hoogtechnologische samenleving in het algemeen. Een lesbrochure bij deze voorstelling is in voorbereiding.

maandag 10 april 89 14 uur

vanaf 12 tot 16 jaar

regie Philippe Laurent, Jean Lambert
dekor Daniel Lesage
kostuums Daniella Corradini
met Dominique Renard, Marcello Giordano

PRAKTISCH

Kaarten en alle informatie omtrent reserveren en betalen kan u verkrijgen op het bespreekbureau van deSingel, Desguinlei 25, 2018 Antwerpen

Tel.: 03/237.61.58

Openingsuren: van maandag tot vrijdag van 10 tot 19 uur

Of bij de Theaterwinkel, St.-Jakobsmarkt 74, 2000 Antwerpen maandag tot zaterdag van 10 tot 18.30 uur.

VRIJE VOORSTELLINGEN

De Kindersingelkaart blijft in gebruik! Dit is geen abonnement met vaste prijzen en data, maar een kaart met 10 entrees, waarmee je bijvoorbeeld met z'n tien naar één of op je eentje naar tien voorstellingen kan. Je kiest maar. Ouders die hun kinderen vergezellen, mogen ook van deze kaart gebruik maken, zonder opleg. De kaart kost 750 F (dus 75 F per entree!).

Losse kaartjes voor de voorstellingen in de serie Jonge Helden kosten 100 F (150 F als je ouder bent dan 16).

Reserveren kan, maar hoeft niet – de tickets zijn niet genummerd, er zijn geen vaste plaatsen.

Voor Jozef van den Berg moet uitzonderlijk wel gereserveerd worden.

(Wie dus een Kindersingelkaart heeft kan er in de Jonge Heldenserievoorstelling van O Oceaan op woensdagnamiddag 12 oktober mee binnen, als hij vooraf een plaats reserveert, en het plaatsbewijs tot een dag voor de voorstelling afhaalt! De voorstelling van dinsdag 11 oktober zit niet in de serie en valt onder onze normale prijzen (350 F; -25/65+ 250 F) en reservatievoorwaarden.)

SCHOOLVOORSTELLINGEN

Alle kaartjes kosten 100 F. Begeleidende leerkrachten hebben gratis toegang.

Reserveren kan telefonisch of met bijgaand reservatieformulier. U ontvangt dan een schriftelijke bevestiging van uw reservatie.

Betalen gebeurt kontant tot een kwartier voor aanvang van de voorstelling op het bespreekbureau van deSingel.

Annuleren van reservaties wordt vanaf dit seizoen enkel nog aanvaard tot vier weken voor de voorstelling. Wie later annuleert, moet de kaartjes betalen.

Aanpassing van het aantal gereserveerde kaarten naar beneden toe (wegens ziekte lln e.d.) wordt op de speeldag zelf evenwel aanvaard tot 10% van het aantal. Aanpassing naar boven toe kan gebeuren voor zover er nog plaats beschikbaar is.

Het ondertekenen van een reservatieformulier impliceert het onderschrijven van deze voorwaarden.

DeSingel behoudt zich het recht voor om tot drie weken voor de speeldag schoolvoorstellingen ten annuleren wegens gebrek aan belangstelling vanwege de scholen. Eventuele reserveerders krijgen dan onmiddellijk bericht en worden desgevallend meteen terugbetaald.

DATUM	VOORSTELLING	UUR	AANTAL LEERLINGEN	LEEFTIJD	AANTAL BEGELEIDERS

Annuleren van reservaties wordt vanaf dit seizoen enkel nog aanvaard tot vier weken voor de voorstelling. Wie later annuleert, moet de kaartjes betalen.

Aanpassing van het aantal gereserveerde kaarten naar beneden toe (wegens ziekte e.d.) wordt op de speeldag evenwel aanvaard tot 10% van het aantal. Aanpassing naar boven toe kan gebeuren voor zover er nog plaats beschikbaar is.

DeSingel behoudt zich het recht om tot drie weken voor de speeldag schoolvoorstellingen te annuleren wegens gebrek aan belangstelling vanwege de scholen. Eventuele reserveerders krijgen dan onmiddellijk bericht en worden desgevallend meteen terugbetaald.

Het ondertekenen van dit bestelformulier impliceert het onderschrijven van deze voorwaarden.

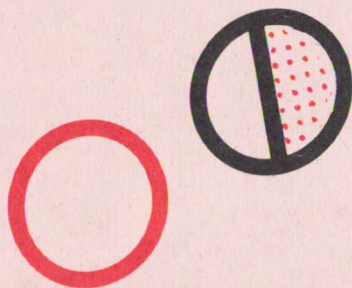
NAAM VAN DE SCHOOL _____
ADRES _____
TEL _____

KONTAKTPERSOON _____
ADRES _____
TEL _____

HANDTEKENING

Stuur dit bestelformulier op naar:
DeSingel
Jan Van Rijkswijklaan 155
2018 Antwerpen

U ontvangt van ons een bevestiging van uw reservatie.

deSingel wordt gesubsidieerd door
de Vlaamse Gemeenschap.

Dit seizoen werd mogelijk gemaakt
dankzij de steun van
Agfa-Gevaert
Gemeentekrediet van België
Knack
de Nationale Loterij
Opel-General Motors
De Standaard
en S.W.I.F.T.